

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 26.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790441808/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

her, de blev hun rød, vendte hurtigt Hovedet bort, og skyndte sig
er. Nu mere end før. Hun var snart forsvunden, og jeg fortsatte min
Gang, men tænkte uvilkaarligt paa det grønne Schavl og den hvide
Hat, og spurgte mig selv, hvorfor jeg ikke havde fulgt efter hende, da
jeg dog intet Bedre havde kunnet gjøre. Dagen med dens Afvexlin-
ger forjog imidlertid Tanken, og jeg havde næsten glemt dette Møde,
da Skjæbnen vilde, at jeg om Aftenen paa Tivoli igjen skulde erindres
derom. Og dette skete saaledes. Det blev Regnveir, og Folk strøm-
mede fra alle Sider ind i Concertsalen, saa der opstod en betydelig
Trængsel. Jeg stod ved Vinduet og morede mig med at høre de for-
skjellige Taler, der blev holdt, for at formaae Folk til ikke at trænge
ind, da jeg pludselig fik Øie paa en ung Dame med en hvid Hat, der
næsten besvimet blev baaren af Trængslen. Jeg styrtede mig imod
Indgangen. »Tilbage, tilbage,» raabtes der fra Salen, og Folk begyndte
at vige, men jeg brød frem, til jeg naaede den unge Dame, greb hen-
de om Livet og bar hende udenfor.

Misunder mig Guder, sagde jeg halvhøit, idet jeg tøvede med at
skille mig ved min Byrde. Hun betragtede mig ved dette Udraab, og
jeg saae, at hun gjenkjendte mig. Hun vilde takke mig for min Hjælp;
men jeg afbrød hende, idet jeg sagde:

O, jeg er altfor meget belønnet, til at kunne modtage Deres Tak.
Taal blot min Nærhed, til De træffer Deres Familie, som De blev skilt
fra i Trængslen.

De forlanger ikke meget, sagde den unge Dame, thi der seer jeg
min Moder og Tante komme ud fra Salen. Da jeg ikke maa takke
Dem, saa Farvel.

Hun havde taget sin Handske af, for at rette ved sin Dragt; jeg greb
den, trykkede et Kys derpaa og sagde:

De faaer den, naar vi sees næste Gang.

Hun saae forbauset paa mig, men vendte sig, for at gaee hen til sin
Familie; jeg gjemte Handsken paa mit Bryst, og lod hendes Ansigts-
træk indpræge sig i min Sjæl medens mine Tanker, accompagnerede
af den smukke Musik, hvirvlede sig med Røgen af min Habañah.

Den næste Morgen førte mine Skridt mig uvilkaarligt til Vimmel-
skafet. Jeg drev op og ned mange Gange, stod stille ved hvert Bou-
tiksvindue og lod til at anstille dybsindige Undersøgelser over alle
Industriens Frembringelser, medens jeg ivrigt speidede til begge Si-
der og ligesaamange Gange lykønskede mig, naar jeg i det Fjerne saae

en Hat eller Schavl, der lignede hendes, som jeg fortvivlede naar Hat-ten eller Schavlet kom nærmere og jeg opdagede at jeg havde taget Feil. Timerne forløb, og jeg gav mig til at speculere paa hvilke andre Gader der var Rimelighed for, at hun kunde passere; men da Rimeligheden desværre var lige stor for de fleste Gader her i Byen, og et længere Ophold i Vimmelskafet syntes mig utaaleligt, begyndte Haabet at svækkes for mig, og jeg at frygte for at maatte overlade vort Møde til den lunefulde Skjæbne. Dog ganske vilde jeg ikke overgive mig, jeg gik op til en Conditior paa Routen og indquarterede mig der ved Vinduet til det blev mørkt, og jeg altsaa maatte opgive Haabet for den Dag. Men heltemodig var min Udholdenhed; i tre Dage mødte jeg i den tidlige Morgen hos Conditoren og indtog min Plads ved Vinduet, som jeg ikke veeg for Mørket forjog mig; og som der staaer i Kæmpeviserne: Den fjerde Dag ad Qvelde – da viste sig i mit Speils Horizont en hvid Hat og et grønt Schavl. Jeg stormede ud og fulgte efter, og da hun dreiede om ad en Gade, der var mindre befærdet, nærmede jeg mig og sagde:

Jeg har maattet vente længe, Frøken, inden jeg fik Leilighed til at tilbagelevere, hvad jeg var fræk nok til at berøve Dem.

Hun blev noget forskrækket ved min Tiltale, men da hun gjenkjendte mig, svarede hun roligt:

Ah, det er Dem; ja, har De maattet vente for at gjengive mig min Handske, er Skylden da i ethvert Tilfælde Deres egen. Men fly mig den.

O, Frøken, det var ikke ene for at give Dem den stakkels Handske, at jeg har ventet med Utaalmodighed; jeg ventede for at finde en Leilighed til at see Dem, til at tale med Dem, til at sige Dem, at jeg troer jeg elsker Dem; ja, Frøken jeg troer det, jeg veed det ikke; thi uagtet jeg er tyve Aar har jeg endnu aldrig kjendt Kjærlighed. Jeg skammer mig ikke ved at tilstaae det, især nu da jeg er moralsk overbevist om at jeg elsker; – o ja, anderledes kan jeg ikke forklare den Uro, der har bemestret sig mig, denne Higen efter at see Dem, denne uimodstaelige Drivt til at sige Dem det, uagtet jeg af Deres vrede Blik og mørke Ansigt seer, at jeg maaskee fornærmer Dem.

Hun saae virkelig meget vred ud, og det var langt fra i nogen opmuntrende Tone at hun sagde:

De gaer rask tilværks; det er anden Gang, jeg er beæret med Deres Nærværelse, og allerede en Erklæring.